

Paštiky

Jde o běžný výlet. Dojet do Blatné, zhlédnout zajímavou výstavu, a pokud zbude čas, vydat se někam do krajiny. Trasa je zvolena, účastníci souhlasí. Výstava vztažená k činnosti malíře Vojtěcha Kubašty je nádherná. Rozšíření obzoru seznámením s univerzálností malíře. Od kresby pro děti po detailní, přesnou práci. A potom ta cesta. Cílem je nedaleká obec Paštiky s kostelem sv. Jana Křtitele.

Jenže k obci se jde, pokud nechcete jít stejnou cestou, jednou po silnici z Blatné a podruhé po turistické stezce. Rozhodnuto. Tak do Paštik se půjde vzhledem k ubývajícimu času po silnici. Procházíme prosluněnou krajinou, kde si lidé vyšli právě na procházku a pohánějí svoje domácí mazlíčky. Je poledne a velké živočišstvo je zalezlé s plnými žaludky. Jen několik strnadů obecných a jeden strakapoud velký se objevili v koruně staršího stromu, který má kdesi ve výšce něco proschlých větví se skrytými hmyzáky.

S nadějí se raději dívám okolo silnice. A přece, v polovině cesty stojí krásná osika. Kmen je ve slunečním svitu skoro až temně stříbrný. Bez jediné poskvrnky, krasavice. Ta jakoby předznamenala přírodní zajímavosti. Ruměnice pospolné si příliš nevšímám. Spíše mě zaujme porost terčovky otrubčité (*Pseudevermia furfuracea*) na kůře stromu. Slunce se zatetelí na malém silničním mostku.

Kroucenc zední

Normálně by si jej člověk nevšiml. Ale zelené kopečky mechu a talíře lišejníků lákají. Objektívem fotoaparátu projde šurpek číšovitý (*Orthotrichum cupulatum*). To už se rozhlížím pozorněji. Na borce stromů posléze objevuji lišejnici krásnici klamnou (*Caloplaca decipiens*) a kousek dál terčovník zední (*Xanthoria parietina*). Jenže postáváním v příkopu ztrácím čas. Lidičkové jsou pomalu kilometr ode mě. Tak přidám do kroku a u prvního stavení v Paštikách naleznu v příkopu plamatku lesní (*Arianta arbustorum*). Jak jdu pod hřbitovním portálem, hledím na tzv. Paštickou smrt. Z auta není šance si jí prohlédnout. Zkousím zajít za závoru a vyfotit ji z jiného úhlu. Skvostné kamenické, sochařské dílo, ale moc do toho mého obrázku nebude. Protisvětlo a stromový nálet ruší myšlenku snímku. Vracím se skrze povalující se betonové prefabrikáty a sluníčko hraje svou radostnou hru se světlem. Opět kopeček mechu. Navíc ve výši, kdy nemusím ležet, klečat, klonit se nebo provádět jiný poloakrobatický úkon na jedné noze s vychýleným těžištěm. V hledáčku se objevil kroucenc zední (*Tortula muralis*). Je jak malá želvička s mládětkem.

Na hřbitově si všimnu některých náhrobků, snad z místního granodioritu. Je tu hodně pomníků ze žuly, švédské, červené i tmavé. Odkud asi ty kameny jsou? Zastavím se před obrazem donátorky kostela, hraběnky Marie Alžběta Serényiové, zavěšeném před vlastní lodí kostela. Přemýšlím, jak asi vnímala blatenskou krajinu. Nakonec zjišťuji, že nevím. Doba to byla jiná.

Ostatní účastníci již za hřbitovní zdi pořádají odpolední jídelní pauzu. Mezi sousty se věnují hřbitovní zdi, odpadlým kamenům, odchlíplé omítky a kusu starých dřev ležících na zemi. Ejhle, pod jednou latí nedožil jara plzák španělský (*Arion vulgaris*). Je opletený vlákný plísň a u kdysi slizké nohy se potulují dvě stínky skvrnité (*Porcellio spinicornis*). Jejich žluté skvrnky na člancích krunýře jen svítí. Kousek dále jsou nehybné plochule křehké (*Polydesmus complanatus*). Hezky zapózuji a potom jim jejich byteček vrátím tak, jak byl.

Krátká cesta do lesa u lomu je oživena sýkorou koňadrou. Tamní les časem desetiletí, kdy jsem v něm nebyl, zmohutněl. Stromy jsou silnější, větší. Tvoří souvislý porost. Cestou zpět si všimnu na starém, nevelikém pařezu výstavní outkovky pestré (*Trametes versicolor*).

Skupina je opět v prachu silničním. Tak chvátám. Pár snímků paštického kostela a cestou skrze malý lesík pozoruji bludné kameny. Jsou tu jak spící kamenní obřící, kterým záda zavál čas. U jednoho pařezu se zastavím kvůli terčovce bublinaté (*Hypogymnia physodes*). Ale to jsem od skupiny už

Plochule křehká

dost daleko. Takže z kaple v Bezdědovicích a zdejšího památného dubu dnes nic nebude. Zůstává alespoň cesta mezi kamennými zdmi postavenými okolo zdejších stavení. Některé z nich už nahlodal zub času a místo kamene se zející díra zaplácla betonem.

Blatná je na dohled. Krátké zastavení u vily Fiala na vrchu Vinice a hledání Čertova kamene. Ten stojí osamocen uprostřed sídliště a zdá se mně celý smutný. Asi by rád žil v krajině, na volném povětří.

Výletní cíl je účastnický splněn. Já mám kdesi uvnitř radost z těch malých věcí, co jsem viděl cestou. Zelených sameťáčků, žlutí lišejníků, vysokých stromů a zapomenutých kamenů.

